

ΣΑΝ ΝΑ ΗΤΑΝ ΣΗΜΕΡΑ

Το Πορτρέτο τού Φεβρουαρίου

ΓΕΓΟΝΟΤΑ

1488 Ο πορτογάλος θαλασσοπόρος Μπαρτολόμειο Ντιάζ πατά το πόδι του στο Ακρωτήριο της Καλής Ελπίδας στη Νότιο Αφρική και γίνεται ο πρώτος Ευρωπαίος που ταξίδεψε τόσο μακριά προς το νότιο ημισφαίριο.

1828 Εκδίδεται ο πρώτος νόμος περί ναυτιλίας από τον Ιωάννη Καποδίστρια.

1836 Εξέγερση κατά των Βαυαροκρατίας στην Ακαρνανία με πακίλα ατήματα, από τη σύγκληση Εθνικής Συνελεύσεως έως τη σωτηρία της Ορθοδοξίας. Ο Δήμος Τσέλιος με 100 ενόπλιους, καταλαμβάνει τα χωριά Αστικός και Μύτικας.

1908 Ο Γιώργος Καλαφάτης ιδρύει τον Ποδοσφαιρικό Όμιλο Αθηνών (ΠΟΑ), μετέπειτα Παναθηναϊκό.

1959 Τρεις από τους πρωτοπόρους του ροκ εν ρολ, ο Μπίντι Χόλι, ο Ρίτσι Βάλενς και ο Τζάιλς Μπιγκ Μπόπερ Ρίτσαρντσον, σκοτώνονται σε αεροπορικό δυστύχημα, στην Αϊόβα των ΗΠΑ. Το συμβάν αυτό έμεινε στην ιστορία ως Η μέρα που πέθανε η μουσική.

1991 Το ιστορικό Κομμουνιστικό Κόμμα Ιταλίας διασπάται σε Δημοκρατικό Κόμμα της Αριστεράς και Κόμμα της Κομμουνιστικής Επανάστασης.

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

1809 Φέλιξ Μέντελσον - Μπαρτόλντι, γερμανός συνθέτης (θαν. 4/11/1847)

1887 Χουάν Νεγκρίν, ισπανός γιατρός και πολιτικός, ο τελευταίος δημοκρατικός πρωθυπουργός της Ισπανίας πριν από την εγκαθίδρυση της δικτατορίας του Φράνκο.

1947 Πολ Όστερ, αμερικανός συγγραφέας και σκηνοθέτης. (Τριλογία της Νέας Υόρκης)

ΘΑΝΑΤΟΙ

1468 Γιοχάνες Γκούτενμπεργκ, γνωστός στην Ελλάδα ως Ιωάννης Γουτεμβέργιος, γερμανός εφευρέτης της τυπογραφίας. (Γεν. 1398)

1924 Τόμας Γούντροου Γουίλσον, 28ος πρόεδρος των ΗΠΑ. (1913-1921). (Γεν. 28/12/1856)

2004 Ζήσικος Λορεντζάτος, παιπτής και δοκιμογράφος. (Γεν. 1915)

Ο δεύτερος μήνας του έτους, με διάρκεια 28 ημέρες για τα κοινά έτη και 29 ημέρες για τα δίσεκτα. Αρχικά ήταν ο δωδέκατος και τελευταίος μήνας του Ρωμαϊκού ημερολογίου. Γύρω στο 153 π.Χ., όταν ο Ιανουάριος έγινε ο πρώτος μήνας του Ρωμαϊκού ημερολογίου, ο Φεβρουάριος καθιερώθηκε ως δεύτερος, θέση που διατηρεί μέχρι σήμερα στο δωδεκάμηνο πολιτικό ημερολόγιο. Με την ημερολογιακή μεταρρύθμιση του Ιουλίου Καίσαρα το 45 π.Χ. ο Φεβρουάριος είχε 29 μέρες τα κοινά έτη και 30 μέρες στα δίσεκτα. Όμως, το 4 π.Χ. ο αυτοκράτορας Οκταβιανός Αύγουστος αφαίρεσε από τον Φεβρουάριο μία μέρα και την προσέθεσε στον Αύγουστο, που ήταν αφιερωμένος στο πρόσωπό του.

Το όνομά του προέρχεται από το λατινικό ρήμα februare (εξαγνίζω, καθαίρω), λόγω των τελετών εξαγνισμού και καθαρμού που τελούνταν στη Ρώμη (Februa και Feralia), από τις οποίες προέρχονται οι μεταγενέστερες γιορτές των Απόκρεω και οι εκδηλώσεις του Καρνάβαλου. Τον Φεβρουάριο γιορτάζονταν στην Αρχαία Ρώμη και οι γιορτές:

Λουπερκάλια (Lupercalia), γιορτή της γονιμότητας, προς τιμή του θεού Φαύνου (του Πάνα των Ελλήνων) στις 15 Φεβρουαρίου. Οι Ρωμαίοι θυσίαζαν κατσίκια και σκυλιά, ενώ νεαρά αγόρια χτυπούσαν με λωρίδες από δέρμα κατσίκας τις νεαρές κοπέλες για να τους μεταδώσουν τη γονιμότητα. Η γιορτή μπορεί να καταργήθηκε από την Καθολική Εκκλησία τον 5ο αιώνα

μ.Χ., αλλά την οικειοποιήθηκε με τη γιορτή του Αγίου Βαλεντίνου και την Ημέρα των Ερωτευμένων στις 14 Φεβρουαρίου.

Φορνακάλια (Fornacalia), προς τιμή της θεότητας Φόρναξ, που εφύρνε τους φούρνους για το ψήσιμο ψωμιού και φαγητών (17 Φεβρουαρίου).

Χαρίστια (Charistia), οικογενειακή γιορτή για διασκέδαση, αλλά και για την επίλυση των διαφορών μεταξύ των μελών της (20 Φεβρουαρίου).

Στο αρχαίο Αττικό ημερολόγιο ο Φεβρουάριος αντιστοιχούσε με το δεύτερο δεκαπενθήμερο του μήνα Γαμπλιώνα και το πρώτο δεκαπενθήμερο του μήνα Ανθεστηριώνα. Το διάστημα αυτό στην Αθήνα γιορτάζονταν τα:

Θεογάμια, προς τιμή του Δία και της

Ηρας.

Ανθεστήρια, προς τιμή του Διονύσου. Την πρώτη μέρα της γιορτής ανοίγονταν τα πιθάρια με το νέο οίνο, ο οποίος αναμειγνυόταν με νερό για να προσφερθεί ο πρώτος «κεκραμένος οίνος», το πρώτο «κρασί».

Στο λαϊκό καλεντάρι ο Φεβρουάριος ονομάζεται κυρίως λόγω της μικρότερης διάρκειάς του:

Μικρός, Κουτσός, Κουτσοφλέβρος, Γκουζούκης (ατελής), Κούντουρος (κολοβός), Κλαδευτής, επειδή θεωρείται μήνας κατάλληλος για το κλάδεμα των δέντρων, Φλεβάρης, από τη συσχέτισή του με τις «φλέβες», δηλαδή τα υπόγεια νερά, που αναβλύζουν λόγω των πολλών βροχών και Φλιάρης (χλιαρός).

TALK OF THE CITY

Ο Γιώργος Χατζηβασιλης επιλέγει για σας «το ψυχογράφημα» του Αθηναϊκού Τύπου

Από τον Γιώργο Χατζηβασιλη

ΤΟ ΒΗΜΑ New York Times Οι βασικοί στόχοι του ΣΥΡΙΖΑ δεν μοιάζουν ριζοσπαστικοί

Τελευταία φορά που επισκεφθήκα την Ελλάδα, για δημοσιογραφική δουλειά τον Μάιο του 2012, ο ΣΥΡΙΖΑ τα είχε πάει εκπληκτικά καλά στις εκλογές. Οι κεντρικές πηγές που συνάντησα - τραπεζίτες και πρώην πολιτικοί - ήταν ανήσυχες για το τι σήμαινε η υποστήριξη προς τον ΣΥΡΙΖΑ για τη χώρα. Σχεδόν τρία χρόνια αργότερα, ο ΣΥΡΙΖΑ θριάμβευσε ολοκληρωτικά.

Ο Αλέξης Τσίπρας πέρασε τα τελευταία χρόνια οικοδομώντας μια εικόνα ως κάπι παραπάνω από έναν ριζοσπάστη ταραχοποιό. Έκανε τον ΣΥΡΙΖΑ κόμμα εξουσίας, από κόμμα διαμαρτυρίας. Συναντήθηκε με κεφαλαιούχους και κυβερνητικούς αξιωματούχους σε όλη την δυτική Ευρώπη για να οικοδομήσει σχέσεις. Το μήνυμά του προς αυτούς ήταν ότι η απόρριψη των πολιτικών λιτότητας αποτελεί την καλύτερη ελπίδα για να παραμείνει η Ελλάδα μια σταθερή ευρωπαϊκή δημοκρατία. Κάποιοι στις παγκόσμιες αγορές και πολλοί ευρωπαίοι ηγέτες θεωρούν τον κ. Τσίπρα λιγότερο ως έναν εκρηκτικό ριζοσπάστη και περισσότερο ως έναν πραγματιστή διαπραγματευτή

που απλώς τυγχάνει να ξεκινάει από μια διαπραγματευτική θέση διαφορετική από την δική τους.

Η θέση του: τα χρόνια της λιτότητας την οποία απαιτούσε το μνημόνιο έχουν δημιουργήσει ανθρωπιστική καταστροφή, με τεράστια ανεργία και περικοπές στο κοινωνικό δίκτυο ασφαλείας, οδηγώντας σε πείνα και κρίση στην υγεία. Ήρθε ο καιρός, λέει, να επαναδιαπραγματευτούμε αυτές τις συμφωνίες, ιδίως τώρα που η Ελλάδα έφθασε στο σημείο να έχει «πρωτογενές πλεόνασμα» το οποίο σημαίνει ότι ο προϋπολογισμός της είναι ισοσκελισμένος.

Αυτό είναι σημαντικό, γιατί σημαίνει ότι η χώρα θα μπορούσε θεωρητικά να αποκηρύξει το χρέος της διατηρώντας τα σημερινά επίπεδα φορολόγησης και δαπανών. Στην πράξη, ο πανικός από μία αποκτύρωση του χρέους και μία πιθανή έξοδο από την ευρωζώνη θα εισήγαγε μια νέα πηγή οικονομικών δεινών για την Ελλάδα - κι αυτό καθιστά την κίνηση αυτή μη ρεαλιστική.

Άλλωστε ο κ. Τσίπρας έχει δηλώσει επανειλημμένως ότι

επιθυμεί να παραμείνει η Ελλάδα στην ΕΕ. Επιθυμεί να διατηρήσει η χώρα τις στενές της σχέσεις με την υπόλοιπη ήπειρο και να συνεχίσει να έχει ως νόμισμα το ευρώ. Για να γίνει αυτό, η όποια αναδιάρθρωση του χρέους ή αναθεώρηση των πολιτικών της λιτότητας πρέπει να επιτευχθεί μέσω διαπραγματεύσεων με τους διεθνείς δανειστές και όχι μέσω μονομερών ενεργειών της ελληνικής κυβέρνησης. Αυτό θα περιορίσει την δυνατότητά του να παίξει επιτυχώς το «παιχνίδι των δειλών» - δηλαδή ποιος θα υποχωρήσει πρώτος - με την τρόικα.

Να αναμένετε μια περίοδο δύσκολων ακροβασιών καθώς θα προσπαθούν να καταλήξουν σε μια συμφωνία που θα χαρίζει κάποια σοβαρή ελάφρυνση στην Ελλάδα, χωρίς όμως άλλες ευρωπαϊκές κυβερνήσεις να αισθανθούν ότι η χώρα υπαναχωρεί σημαντικά από τις βιώσιμες οικονομικές πολιτικές. Αλλά το πιο εντυπωσιακό για την άνοδο του ριζοσπαστικού αυτού κόμματος στο τιμόνι της ελληνικής κυβέρνησης είναι ότι οι βασικοί του στόχοι δεν μοιάζουν καθόλου ριζοσπαστικοί.